

Πώς ανακαλύφθηκε η κεραμική

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

Πολλές θεωρίες έχουν διατυπωθεί κατά καιρούς για το πώς ανακαλύφθηκε η κεραμική. Η θεωρία που έχει προταθεί από τον Goffe (1996) είναι η πιο ενδιαφέρουσα και βασίζεται στο γνωστό φαινόμενο των ρηγματώσεων που σχηματίζονται στην επιφάνεια των εδαφών.

Η γρήγορη εξάτμιση του νερού από τα λεπτοκρυσταλλικά επιφανειακά στρώματα των εδαφών από ασβεστούχους πηλούς πλούσιους σε αργιλικά ορυκτά, μειώνει το συνολικό όγκο της επιφάνειας και σαν αντιστάθμισμα δημιουργούνται ρωγμές που καταλήγουν να σχηματίζουν ανώμαλες κοίλες επιφάνειες που αποχωρίζονται από το υποκείμενο υγρό έδαφος. Οι κοίλες αυτές επιφάνειες που σχηματίζονται είναι μαλακές αλλά το ψήσιμό τους σε μικρές φωτιές παράγει σκληρά κομμάτια (σαν πιάτα) που σπάνε με το χέρι με μικρή δυσκολία.

Οι φυσικές τους ιδιότητες (σκληρότητα, πορώδες, αντοχή) είναι παρόμοιες με αυτές της πρωτόγονης κεραμικής. Ίσως με αυτό τον τρόπο το αρχέγονο ανθρώπινο είδος, ανακάλυψε τυχαία της ιδιότητες και τη χρησιμότητα της αργίλου και η ιδέα να πλάσουν την άργιλο, αρχικά με το χέρι, να τη ξηράνουν και στη συνέχεια να την ψήσουν ήταν φυσικό επακόλουθο.

Από ιστορικής πλευράς να αναφέρουμε ότι τα αρχαιότερα αγγεία ανήκουν στην πρώτη νεολιθική εποχή (8.000-5.000 π.Χ), όπου διακρίνουμε και την χρησιμότητα των αντικειμένων από το σχήμα τους και την «απλότητα» του πηλού. Χονδροειδή σφαιρικά αγγεία με πυθμένα στρογγυλό η οξύ, ο πηλός ήταν ακάθαρτος αναμεμιγμένος με μικρές πέτρες για να έχει μεγαλύτερη αντοχή.

Στη συνέχεια τα αγγεία της κύριας νεολιθικής εποχής (5.000-3.000 π.Χ) παρουσιάζουν μεγάλη πρόοδο στην τεχνική της κατασκευής τους, ο πηλός έχει ανόμοιο χρώμα λόγω του ατελούς ψησίματος. Σε μερικά από αυτά υπάρχει η λαμπερή μαύρη επιφάνεια. Η διακόσμηση της εποχής αυτής ήταν αρχικά απλές γραμμές και στη συνέχεια σε διάφορους συνδυασμούς ώστε να αποτελούν γεωμετρικά σχήματα.

Στον Ελλαδικό χώρο βρέθηκαν μικρά πήλινα ειδώλια που σχετίζονταν κυρίως με

θρησκευτικές δοξασίες και κατατάσσονται στην νεολιθική εποχή. Ακολούθησε η εποχή του χαλκού (3.000- 1.100 π.Χ) όπου τα πήλινα σκεύη παραγκωνίζονται και τη θέση τους παίρνουν τα μεταλλικά. Δεν δίνεται προσοχή στην δημιουργία του πηλού, οπού μένει ακάθαρτος και μόνο η επιφάνεια είναι επιχρισμένη με λεπτό καθαρό πηλό.

Επίσης η διακόσμηση σε πολλά πήλινα αγγεία είναι άτεχνη και τα σχήματα ακανόνιστα. Τη σειρά της παίρνει η πρώτη εποχή του σιδήρου η Αλσάτιο εποχή (1.100-500 π.Χ), όπου έχουμε πήλινα αγγεία με ιδιαίζουσα μορφή την υδρία, Βιλλανόβιο τεφροδόχο με ψηλό λαιμό, επιφάνεια μαύρη ή κόκκινη με γεωμετρικές διακοσμήσεις σε ζώνες.(Λαμπρόπουλος, Κεραμικά)